

kan anerkende. Han sagde, at der her ganske naturligt maatte frembyde sig den Opgave „for en socialdemokratisk Regering, at den overfor sine egne, dér, hvor den har nogen Indflydelse, gør det klart, at vi lever i en Krisetilstand, hvor alle maa bringe deres Ofre“. Og det ærede Medlem føjede videre til: „at den Stejlhed og Stivhed, hvormed Fagforeningstarifferne er hævedet hidtil, ikke kan opretholdes i en Krisetid som den nuværende“. Jeg ved ikke, hvorfor den nuværende Regering skulde se det som sin særlige Opgave at kaste sig over Arbejderne og se at faa dem trykket længere ned, end de i Forvejen er trykket. Jeg forstaaer ikke Logikken i det ærede Medlems Tale i saa Henseende, navnlig ikke, da der ikke mig bekendt er nogen, hverken det ærede Medlem eller andre, som overfor andre Samfundsklasser har foretaget tilsvarende Bevægelser. Hvad har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard foretaget sig overfor Forsikringsdirektørerne eller Kulimportørerne eller andre, i hvis Milieu det ærede Medlem befinder sig? Jeg vil formode, at det ærede Medlem intet som helst har foretaget sig, og hans Indflydelse paa Forsikringsdirektørerne kan vel ikke være mindre end vor paa Arbejderne, og det var dog ganske rimeligt at begynde ved den Ende, hvor der virkelig er noget at tage fat paa, fremfor at forlange, at Regeringen med Haardhed skal kaste sig over Arbejderne og faa deres Lønninger nedsat, saaledes som det jo er det ærede Medlems vigtigste Programpunkt. Jeg har heller ikke hørt det ærede Medlem eller andre staa frem og tale alvorlige Ord til den handlende, der i Dag tager samme Avance, som han gjorde for flere Aar siden; til den, der i Dag sælger en Cigar og forlanger det samme Antal Øre i Avance som for flere Aar siden. Tag fat, ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, som interesserer sig for, at der skal tales alvorligt i saa Henseende, tag fat i de Kredse, hvor Mulighederne er til Stede i betydelig større Grad end hos Arbejderne.

Maa jeg sige i denne Forbindelse, da jeg taler om de handlendes Avance, at det ærede Medlem Hr. Rode gjorde en Bemærkning til mig angaaende Priser og Avancer i Anledning af en Ytring, jeg havde fremsat om visse Tilfælde, hvor Priserne blev holdt højt i det, jeg vistnok kaldte den mindre Omsætning. Jeg er særdeles vel vidende om, hvad det ærede Medlem fremhævede, at Prisfaldet er gennemført i nogle Brancher, f. Eks. er det sagt mig, og det er sikkert rigtigt, at i Kolonialvare-

branchen er et betydeligt Prisfald gennemført, men det er ganske sikkert rigtigt, at der er andre Brancher, hvor det ikke er gennemført, og jeg beklager kun, at vi ikke har faaet den Oplysningspligt fæstnet, som vi i sin Tid har forhandlet om ved Forslaget til Lov om Priskontrol, der vilde have muliggjort, at vi fuldt ud var klare over, hvem der følger med i Prisfaldet, og hvem der modsætter sig Prisfaldet. Det vilde jo i Virkeligheden ogsaa være i Næringslivets egen velforstaaede Interesse, om en saadan Oplysningspligt var lovfæstet, saaledes at det ikke i al Almindelighed skulde blive sigtet for at modsætte sig et Prisfald, som i øvrigt er naturligt.

Men jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Bemærkninger om Arbejderne og føjer til, hvad jeg alt har sagt, at medens der jo sikkert er adskillige, der ikke endnu har haft nogen Fornemmelse af den alvorlige Tid med Hensyn til deres Indkomster, saa har Arbejderne langtfra undgaaet at bemærke det. Det er aldeles ikke nødvendigt, at jeg gaar rundt i Fagforeningerne og fortæller dem, at vi lever i en Krisetilstand, det har de følt for længe siden, de 17 pCts. Nedsættelse i Lønningerne har været en alvorlig Pegepind i den Henseende for Arbejderne. Dette er gennemført i Løbet af indeværende Aar, og naar det er Tilfældet for Lønninger af den Karakter, som Arbejderne har, ja, saa føler jeg det virkelig ikke som nogen særlig Opgave yderligere at gaa ud og foreholde dem, at de skal gaa endnu længere ned. Navnlig føler jeg Trang til at sige, at jeg, som jeg sagde før, ikke kan anerkende Logikken i, at denne Regering fortrinsvis skulde tage fat paa Arbejderne. Vi har jo netop altid hævdet, at Arbejderne skulde hæves, saa vidt det var muligt, at Arbejdernes Vilkaar trængte til en Højnelse. En saadan Blodtørst, som det ærede Medlem havde, da han var Statsminister og erklærede, at han vilde skære gennem Ulden og ind i det levende Kød, har det nuværende Ministerium ikke. Nej, vi har anvist en Vej, der sikkert vil kunne bringe væsentlige Sider af Erhvervslivet i Gang, vil aabne Erhvervslivet en Vej til at faa konsolideret sine Forhold og generhverve den Konkurrencedygtighed, som det i Øjeblikket savner, og ved at følge den Vej i alle Enkeltheder, saaledes som vi har foreslaaet den, vil man kunne undgaa at skære i Kød, ja, maaske endogsaa undgaa at skære i Ulden. Thi selv om vi tager den Kriseafgift, som er foreslaaet, er den saa langt fra noget dybt Indgreb, at man neppe nok